

2297
9.14, [1909] V
кн 4

Илюстровано списание

ЗА ДѢЦА.

М. С. Б. 18

СЪДЪРЖАНИЕ

на четвърта книжка.

1. Срѣшу Великъ-день. (Стихотв.) отъ Л. Бобевски.
2. Останали сами. Написалъ, Н. Михалевъ.
3. Братски животъ. Написалъ Р. Вѣлчевъ.
4. Подарѣкъ за баба. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.
5. Сираче. Написала Ап-ва.
6. Нощъ. Стихотв. отъ К. П. Поповъ.
7. Нашето село. Написалъ К. П. Поповъ.
8. Млади герои. Съобщава, Ил. Ар-въ.
9. Фигура за чъртане.
10. Птичка. Стихотв. отъ Л. Бобевски.
11. Три другарчета. (Обяснение на цѣтната картинка) отъ Н. М
12. Петъръ и Йоанъ при гроба на Исуса. Нап. Н. Г-невъ.
13. Днесъ пролѣтъ е засмѣна. Стихотв. отъ Л. Бобевски.
14. Пѣтуване изъ Македония. Съобщава, Ц. Андреевъ.
15. Разви.
16. Задачи и гатавки.

Повеже *Календаря* ни се изчерпи, то дружеството, въпрѣки голѣмитѣ разности, за да задоволи новитѣ си абовати, направилъ *втора порѣчка* на *изящния* си календаръ. Тѣй и че ново-записанитѣ абовати ще иматъ този хубавъ календаръ.

Отъ Дружеството.

За г. г. главнитѣ учители.

Изтеклитѣ годишнини отъ сп. „Младина“ на учил. библиотеки се продаватъ:

1. За всячки течения отъ IV до XIII г. се плаща по 1 левъ.
2. За всѣко течение отъ I и II год. се плаща по 1.50 лева.
3. За всички годишни течения отъ I до XIII включително (безъ III год., която е изчерпена) се плаща 13 л. и 50ст.
4. За всѣка по-голѣма порѣчка, отъ което и да би било течение, се прави по-голѣма отстъпка върху обявената по-горѣ цѣна.
5. За всѣко течение отъ IX и X год. подвързано съ платно, се плаща 1.40 лева.

Забѣлѣжка. Всѣка порѣчка трѣбва да бжде придружена съ стойността, която трѣбва да бжде само въ пощенски записи или марки, но не и въ гербови марки; иначе нѣма да бжде изпълнена. Пощенски разности отъ Дружеството.

Младина

списание за дѣца.

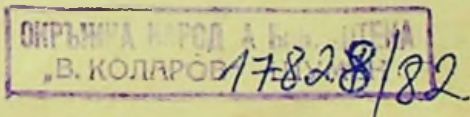
СРЪЩУ ВЕЛИКЪ-ДЕНЬ.

Татко днеска ни накупи
Новички прѣмѣни,
А нѣкъ мама ни приготви
Яйцица червени.

Весели сме и доволни,
Сладки нѣсни нѣвемъ,
Благодарни сме, честити,
Отъ сърдце се смѣемъ :

Че въ душиштѣ ни дѣтиски
Силна обичъ блика,
Че Спасителя възкрѣсна
Въ тази ноць велика.

Л. Бобевски.

Останаха сами.

ази сутринъ двѣтъ братчета — Пенчо и Благой и сестричето имъ Стефанка, останаха сами въ стаята. Майка имъ отиде по работа у съседитѣ, като имъ каза да стоятъ мирни и да си играятъ тихо, до като тя се завърне.

Слѣдъ като майка имъ излѣзе, тѣ и тримата започнаха да гледатъ къмъ полицата, какво има на нея.

— Слушай, Благой! — каза Пенчо мене много ми се иска да си похапнемъ малко захаръ. Но мама го е дигнала високо на полицата и не можемъ да го стигнемъ

— Щомъ искашъ да си вземемъ, лесна работа, отговори Благой; ще видимъ какъ ще го стигнемъ.

Стефанке, и на тебе ще дадемъ, хемъ много, но нѣма да казвашъ на мама, нали?

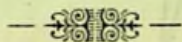
Тогава Благой веднага отиде въ другата стая, донесе единъ столъ и се покачи на него. Пенчо държеше стола, а той протегна ржката си да достигне захаръта. Но тъкмо що хвана кутията, стола се прѣмѣтна и Благой падна на земята . . . Пенчо не можа да го одържи, защото Благой се наклони много къмъ полицата и стѣпи на края на стола.

Благой се силно удари и започна да плаче . . .

Въ това врѣме дойде и майка имъ. Тя разбра каква е работата, даде на всѣко дѣте по едно

захарче и имъ каза, други пѣтъ сами никога да не си взематъ безъ позволение, защото може да имъ се случи нѣщо по лошо.

Братски животъ.

Много хора мислятъ и вѣрватъ, че кучето и котката всѣкога се мразятъ. За това когато искатъ да се прѣсѣмѣятъ на нѣкои дѣца, които не си живѣятъ добръ, казватъ: „обичатъ се като кучето и котката“. Ала не всѣкога тия двѣ домашни животни се мразятъ. Често пѣти тѣ живѣятъ по между си толкова сговорно, че и хората биха имъ завидѣли.

Нашето кученце — *Мица* е почти отъ най-дребинитѣ мъничета. Въ кѣсо врѣме то можа да се научи да се изправи на заднитѣ си крака, да цѣлува рѣка, да прави „зрасти“ съ прѣднетото си краче и да изпълнява още много други работи. Ала много весела стана тя откакъ ѝ донесоха двѣ котенца. Тѣ станаха нейни най-обични другарчета.

Отъ начало малкитѣ котенца, като отдѣлени отъ майка, бѣха много недоволни. Бѣгаха и не искаха да си ядатъ и млѣкото, що имъ давахме. Ала *Мица* постоянно гледаше да се сближи съ тѣхъ. Тя започна да ги ближе и милва, като свои дѣца. Но колко останахме очудени, когато видѣхме, че тя имъ дава да сучатъ . . .

Тя, безъ да има млѣко, започна да ги кърми като нейни дѣца. Тѣй живѣеха повече отъ мѣсець тия малки приятели. Най послѣ насила заставихме *Мица* да не дава на котенцата да сучатъ, ала пакъ не сполучихме напълно. Обичѣта си и днесъ храни къмъ тѣхъ, както и отъ начало.

Тѣй живѣять нашата Мицка и двѣтѣ котенца. Тѣхния животъ едва го има и между сѣщински брата. Колко добродушни сѣ животнитѣ!

Подарѣкъ на бата.

*Дрѣжъ, Еленке, съ двѣ рѣцѣ
И крѣли това яйце.*

Нека право да стои
Да му дрѣнна азъ бои,
Та да свѣти, да лъци —
Само хубаво дрѣжъ ти!
Че на батя въ Тутраканъ
Ще го пратимъ армаганъ:
Стана вече двѣ писма
Какъ изпраца у дома,
Че великденски дене
На чужбина ще мине.

Ц. Калчевъ.

Сираче.

Велко билъ милостиво дѣтенце. Най му било мило кога види малко бѣдно сираче, защото и неговата майка на скоро била умрѣла.

Еднажъ дошло у тѣхъ едно малко просяче. То било слабо и черно. Дрехитѣ му биле изпожсани и месата му се виждали.

Велко като го видѣлъ, казалъ си: „това момче е по нещастно отъ мене, защото азъ имамъ поне баща, който е богатъ и не ходя тѣй голъ и гладенъ“.

Слѣдъ това Велко веднага отишълъ при баща си и го помолилъ да помогне на сирачето съ каквото може. Бащата нахранилъ сирачето, далъ му единъ катъ вѣхти велкови дрехи и го попиталъ желае ли да се учи.

Сирачето разплакано отговорило, че много желае да се учи, но нѣма съ какво да се издържа. Тогавъ бащата съжелилъ това бѣдно дѣте, прибралъ го у тѣхъ си и го пращалъ на училище. Велко и сирачето се много обикнали и си живѣли като сѣщи братчета.

Н о щ ь.

*Ето слънце вече залъзе,
Скри се задъ гората.
Черенъ мракъ се бърже спусти
— Вредъ покри земята.*

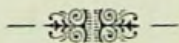
*Скоро надъ насъ—тамъ високо
Горѣ на небето,
Свѣтна пълна мѣсечинка
Клати си челото;*

*А край нея рой звѣздици
Нареждатъ се, трѣпкатъ,
И задружно стѣкашъ мило
Шепнатъ и ни гледкатъ:*

*„Стѣте тихо, братя мили,
Отъ трудъ починѣте!
И въ зори съ прѣсни сили
Щакъ се затрудѣте!“*

с. Кралъ-Бунаръ

К. П. Поповъ.

Нашето село.

Колко е хубаво нашето село! То е разположено на едно високо и равно мѣсто.

Отъ всички страни е заобиколено съ зелена гора и плодородни полета, гдѣто на много мѣста блика студена изворна вода. Двороветѣ му сж посадени съ много плодородни дървчета. Отъ далечъ, прѣзъ зеленитѣ листа на дърветата, се бѣлѣятъ стѣнитѣ и червенѣятъ кермиденитѣ покриви на къщитѣ.

Прѣзъ срѣдъ селото тече едно бистро като сълза поточе. То извира отъ една долинка, обрасла съ голѣми брѣстове. Подъ селото, отъ двѣтѣ страни на поточето, извиратъ нѣколко извора, вливатъ се въ него и водата му става по бързотечна. Поточето живо се провира прѣзъ камъне и гѣсти върбици, шуми и лжкатуши надолу. Прѣзъ кждѣто мине, всичко освѣжава и напоява. То е божия благодать за селото. По течението на поточето се намиратъ нѣколко малки воденици, които непрѣстано, зимѣ и лѣтѣ, тракатъ и мѣлятъ брашно и на околнитѣ села. Подъ воденицитѣ, на ниско равно мѣсто, сж ливадитѣ и градинитѣ. Повечето отъ тѣзи градини сж посѣвени съ вкусно зеле, което е прочуто и се много купува отъ околнитѣ села. Есенно врѣме тѣзи градини иматъ чудна гледка: отъ далечъ прѣдставляватъ като тъмно синѣ кадифанѣ платѣ, който покрива, цѣлата тази мѣстность.

Щомъ се запролѣти и излѣзе работа въ полето, въ село оставатъ само по старитѣ хора и

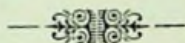
дѣцата. Всички други отиватъ на работа. Тѣ се прѣскаатъ на всекъждѣ по полето, изъ градинитѣ и гората и работятъ неуморно, като пчели, отъ сутринъ до късно вечерята.

Край селото, близо до поточето, на едно широко издигнато мѣсто, се бѣлѣе високо красиво здание, съ голѣми прозорци. Това е нашето училище. По нататъкъ въ селото, потънала въ срѣдъ овощни дрѣвета, се издига малка черквица. Отъ далечъ се вижда да бѣлѣщи само лѣскавия покривъ на кубето и голѣмия на него мѣденъ кръстъ.

Хубаво е нашето село!

Хубаво е, защото е заобиколено съ голѣма гора, плодородни полета и студена бистра вода. Селянитѣ му сѣ много трудолюбиви и доволни. Тѣ си пматъ всичко необходимо за живѣене. Тѣ сѣ милостиви и помагатъ на бѣднитѣ и немощнитѣ.

Зимѣ, въ нашето село, ставатъ много свадби, а по празниците — голѣми хора и веселби.

Млади герои.

Въ сегашната война между Русия и Япония, виждаме много руски младежи, които отъ голѣма обичъ къмъ отечеството си, безъ да жалятъ живота си, отиватъ да се биятъ съ неприятеля.

Тъзи младежи сѣ истински герои. Ний знаемъ, че 14 годишния *Николай Зуевъ*, когото виждаме на тази картинка, извърши нечувана храбростъ, като нѣколко пѣти се е промъквалъ прѣзъ японцитѣ и занесалъ извѣстия отъ *Портъ-Артуръ* до главно-командующия генералъ *Куропаткинъ*.

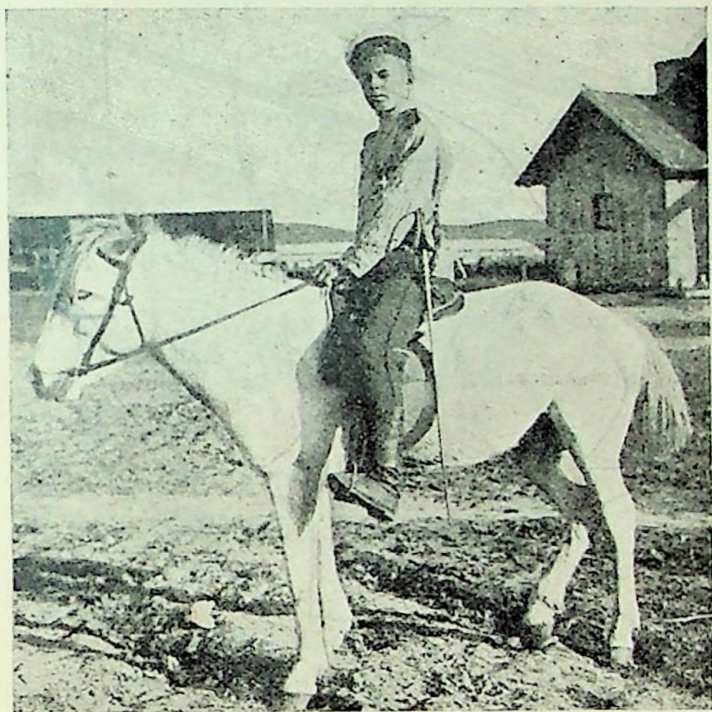

Николай Зуевъ.

Ето защо той е награденъ съ три военни кръста за храбростъ

Такъвъ е и *Сергий Селезиевъ*, 17 годишенъ, ученикъ отъ VII класъ на кадетския корпусъ въ *С. Петербургъ*.

Въ началото на мѣсець юлий, Сергей заминалъ за далечний изтокъ, въ *Манджурия*, да отиде при баща си — подполковникъ В. М. Селезневъ. Веднажъ, когато между руситѣ и японцитѣ имало сражение, той взелъ участие въ сра-

Сергий Селезневъ

женнето и поискалъ да остане въ редоветѣ на войницитѣ. Зачислили го въ *коносальорната* команда, въ отряда на генералъ *Мищенко*.

Сергий Селезневъ участвувалъ послѣ въ нѣколко опасни и важни работи. На 24 августъ,

подъ градушка отъ неприятелски куршуми, той се мжчилъ да тури динамитни патрони подъ релситъ на желъзнопътния мостъ. На 30 августъ участвувалъ въ едно голъмо сражение.

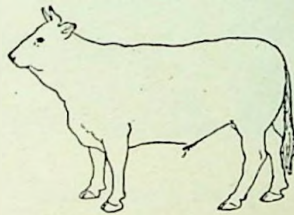
Подъ *Ляо-янгъ* Сергей помагалъ да се прибератъ раненитъ войници, подъ многото куршуми и гранати на японцитъ.

За тъзи му геройски постъпки Сергей билъ награденъ съ воененъ орденъ IV степенъ. На 8-ий септември въ г. *Мурденъ*, генералъ Куропаткинъ самъ му покачилъ кръста и му казалъ: „Благодаримъ ти за заслугитъ“.

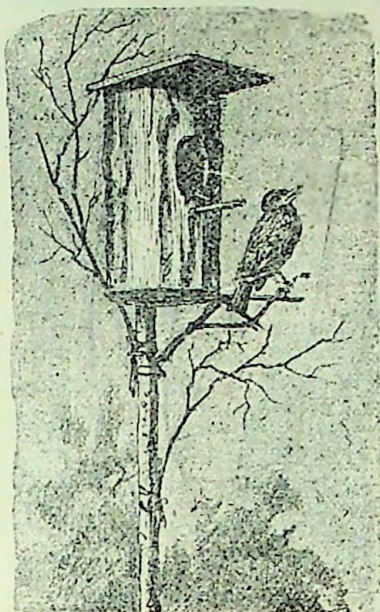
Сега Сергей се е завършилъ въ Петербургъ, за да довърши образованието си въ кадетския корпусъ.

Фигури за чъртане.

Птичка.

Още слънце не изгряло
Щъсенъ е запъла смъло.

Щъсенъта ѝ гласовита,
Кръщина, плавна и извита

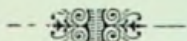
Нъжно лъе се въ простора.
Самъ самичакъ спрънъ на двора,

Слушамъ азъ съ наслада чюдна
Тази птичка ранобудна.

Слушамъ птичката честита
Весело и безъ насита

*А тя пъе, трепне лъко,
Ща изгуби се далеко.*

Л. Бобевски.

Три другарчета.

(Обяснение на цвѣтната картина).

Вогданъ и Свѣтославъ сж двѣ братчета. Тѣ живѣятъ въ малкия градецъ *К.*, който се намира въ една малка долина всрѣдъ планината.

Пролѣтъта бѣше вече настѣпила. Дрѣветата се разлиснаха и полето се покри съ хубава зелена трѣва. Цвѣтята издаваха приятна миризма. На всѣкъдѣ приятно и весело Ето защо Богданъ и Свѣтославъ, слѣдъ училище, излизаха въ градината съ своето котенце. Тамъ тѣ си играяха съ него и се радваха на хубавото пролѣтно врѣме.

Тѣ много обичаха сиво черното си котенце, съ свѣтло-блѣстящитѣ му очи. О, милото имѣ котенце, колко много се грижаха за него! И какъ да не се грижатъ, когато тѣ му дадоха животъ, тѣ го изхраниха и отгледаха . . .

Миналата година Богданъ и Свѣтославъ, като се връщаха отъ училището, на близо, въ единъ трапъ, чуха жаленъ гласъ, издаванъ отъ малко котенце. Види се, лоши хора сѣ го хвърлили тукъ . . . Котенцето мяукаше толкова жално, че дѣцата се смилеха. влѣзоха въ трапа, вземаха го и го занесоха у тѣхъ. Колко го съжеляваха! Тѣ разправиха на майка си гдѣ сѣ намѣрили котенцето. Казаха ѝ, че искатъ да си го отгледатъ, за да си играятъ съ него.

Отъ тогава двѣтѣ братчета не прѣставаха да се грижатъ за малкото си другарче — котенцето. Всѣко отъ тѣхъ отдѣляше по нѣщо отъ храната си и даваше на котенцето. А и то като че разбираше колко много се грижатъ за него. Щомъ види дѣцата, отиваше при тѣхъ повдигаше опашката си, мъркаше радостно, а по нѣкога ще седне на колѣното на Богдана или на Свѣтослава.

И сега тритѣ другарчета се обичатъ и играятъ все заедно.

Петъръ и Иоанъ при гроба на Исуса.

Слѣдъ нѣколко дена ще настанатъ свѣтлихъ Христови празници. Тѣхното празнидуване ни напомня за живота на великия нашъ учителъ *И. Христа*. Спомнюваме си за неговитѣ слова: „*Да се обичаме единъ други;*“ „*да си помагаме*“ и мн. др. поучения. Неговитѣ мъки и страдания ще ни служатъ за примѣръ какъ да понасяме нещастията.

Да, великъ е този нашъ учителъ! Нека всѣкога стои Той прѣдъ насъ и ни ръководи въ нашитѣ работи! Нека да го обичаме и ний, както сж го обичали и неговитѣ ученици.

Ето тази картинка ни показва колко много сж го обичали ученицитѣ му.

Сутринята рано, слѣдъ възкресението, Марья Магдалина първа отишла да обиколи гроба на *И. Христа*. Ала като го намѣрила отворенъ, бързо отишла да обади на ученицитѣ му. Изъпхтъ тя срѣщнала *Петра* и *Иоана* и имъ казала: „Гроба Господенъ е отворенъ и тѣлото го нѣма вътрѣ“.

Петръ и Иоанъ веднага отишле при гроба.

Тѣ видѣли бѣлитѣ дрехи на Исуса захвърлени на земята, а тѣлото му го нѣмало въ гроба. Раз-

треперани си отишли и съобщили на своитѣ другари: „Нашия *учитель* не е вече между мъртвитѣ!“

Днесъ пролѣтъ е засмѣна!

Поникнаха трѣвицитѣ пакѣ отново,
Цвѣтята пакѣ цѣвнаха,
Небето се прозира и синѣе,
Пакѣ птичкитѣ запяха

Рѣжичкитѣ все тѣй си тананикатѣ
Излеко нѣсенъ тима,
Доидоха южнитѣ ни гости вече —
Гнѣзда си тѣ извиа.

Гората и лѣсътѣ сж се облякли
Пакѣ въ хубава прѣлѣна,
Животъ и радости кипятъ и бликатѣ —
Днесъ пролѣтъ е засмѣна!

1905 г.

Л. Бобевски.

Пѣтуване изъ Македония.

(Дѣтско възпоминание)

Ща слѣдующата година трѣбваше да се
свърнемъ въ България. Пѣтътъ ни бѣше
прѣзъ: Солунъ, Гевгели, Влесеъ, Скопие, К. Паланка,
Кюстендилъ, София. До Скопие пѣтувахме съ
желѣзницата. Най-напрѣдъ изминахме гр. Гевгелий —
единъ малъкъ градецъ населенъ съ българи и турци.
Слѣдъ малко врѣме прѣдъ насъ се изпрѣчиха двѣ много голѣми голи скали,
между които, въ самото имъ дѣно, тече р. Вардаръ.
Тия двѣ скали приличатъ на два близнака, за-
станали единъ срѣщу други да се гледатъ на

вѣчни врѣмена Дълго врѣме ги гледахъ, радвахъ имъ се и си думяхъ: „Колко много приличатъ тия скали съ „Желѣзните врата“ въ България! И наистина, тукъ турското население имъ казвало „Демиръ-капия“, което на български значи „Желѣзни врата“.

Демиръ капия.

Като дойдохме до г. *Велесъ* не продължихме пътуването си, а се спрѣхме тамъ да си отпочинемъ. Прѣзъ това врѣме азъ можахъ да го разгледамъ. Велесъ е разположенъ на два големи хълма — източенъ и западенъ — а между тѣхъ тече рѣката Вардаръ. Жителитѣ отъ двѣтѣ части на града се спошаватъ чрѣзъ единъ много голѣмъ и здравъ мостъ. Желѣзницата минава чрѣзъ срѣдата на града, но *гарата* се на-

мира $\frac{1}{4}$ часъ далечъ отъ него. Хълмоветъ, върху които е разположенъ г. Велесъ, сж голи, за това денъ той не изглежда никакъ красивъ. Но вечерно врѣме, когато заблѣщукатъ нощнитъ свѣтила изъ кѣшитъ му и когато изгрѣе мѣсецътъ — той има чудна гледка . . . Кѣшитъ се виждатъ като че сж натрупани една върху друга. Също такъвъ изгледъ, вечерно врѣме, има и нашия гр. Търново.

г. Велесъ.

Най-хубавата частъ на г. Велесъ е тази, по край която минава р. Вардаръ. Двата брѣга на тази рѣка сж обраснали съ високи тополи, наредени въ прави редове. Тия тополи красятъ цѣлата мѣстность около града.

Въ старо врѣме жителитъ му сж търгували най-вече съ кожи (сахтияни). Велесъ има 3280 кѣщи, отъ които 1900 сж български, 1200 турски, 100 цигански и 80 влашки. Разказаха ми, че половинъ часъ отъ града се намирала старата черква „Св. Димитрий“, която до скоро била

заровена въ земята. Единъ старецъ орачъ я открилъ, а послѣ всички граждани я изровили и прѣвобърнали въ манастиръ съ сжщото име.

На втория денъ качихме се пакъ на желѣзницата и трѣгнахме за *Скопие*. Стигнахме за два часа. Този градъ много се различава отъ Велесъ. Той прилича сжщо както нашитѣ голѣми градове, съ добри хотели и гостилници. Тукъ се събиратъ двѣ желѣзници: една отъ Солунъ и друга отъ Сърбия. Прѣзъ срѣдъ града тече р. Вардаръ. Мѣстоположението на града е много хубаво, а Вардаръ му прѣдава още по-добъръ изгледъ. И въ Скопие има български търговски агентъ. Има педагогическо училище, дѣвическо и основни училища.

Когато напуснахме града, тати съ тѣга ми разправи слѣдното: „Българитѣ въ Скопие не си живѣятъ, както българитѣ по другитѣ градове, въ миръ и съгласие. Тѣ сж раздѣлили на нѣколко партии, за това черковнитѣ и училищнитѣ и ѣ работи не вървятъ добрѣ. Селското население е трудолюбиво, набожно и послушно“.

Отъ Скопие за Кюстендилъ пътувахме съ файтонъ. Най-напрѣдъ минахме прѣзъ гр. *Куманово* и послѣ стигнахме въ г. *Кр. Паланка*. Тѣзи сж малки градове, ала съ много хубаво мѣсто положение.

Този пътъ много ми се хареса. Азъ никога нѣма да забравя тѣзи хубави мѣсности. Най-послѣ минахме прѣзъ *Деве-Баиръ* и стигнахме въ Кюстендилъ. На слѣдующия денъ бѣхме вече въ София

Желѣзнитѣ пѣтища по свѣта. Отъ година на година желѣзнитѣ пѣтища се увеличаватъ. Също се увеличава и бързината на желѣзницитѣ. Най бързо вървятъ американскитѣ, съ помощта на електричеството. Дължината на всичкитѣ желѣзници по земята се равнява на около 830 хиляди километра. Отъ тѣхъ на Америка се падатъ 416 хиляди километра, а на Европа 294 хил. к. метра

Картофитѣ. Тѣ сѣ прѣнесени въ насъ отъ Америка. Сега вече ги има на всѣкъдѣ. Жителитѣ на Ирландия се хранятъ изключително съ картофи. Единъ възрастенъ човѣкъ изида по десетина килограма на день. Картофитѣ съдържатъ малко хранителни вещества, но добръ сготвени, служатъ за разнообразие въ храната. Много наши жени, кога мѣсятъ хлѣбъ, турятъ и разтрошени картофи. Хлѣба става мекъ и вкусенъ.

1. Отъ слѣднитѣ букви: а, е, е, е, е, л, л, м, н, н, о, р, с, у, у, ъ, съставете — 1) име на планински върхъ; 2) способност, която нѣматъ всички хора; 3) име на мѣсто, гдѣто хората живѣятъ и 4) женско име.

Тия четире съществителни имена, като се наредятъ едно подъ друго, да получите името на най голѣмия край-дунавски градъ въ България.

София.

И. А. П.

2 Размѣстете цифритѣ въ долнитѣ квадратчета тѣй, че сумата имъ въ всѣко направление (отвѣсно и хоризонтално) да е равна на 18.

2	3	4
5	6	7
8	9	10

Сливенъ

П. Ар-въ.

Г а т а н к а.

Хубавецъ съмъ азъ, дѣчица, —
Нѣма менъ подобна птица!

—
Нося дреха красна, пѣстра,
Имамъ азъ снага чевръста.

—
Дълга, шарена, чудесна
Е опашката ми прѣлестна.

—
И качулка отъ перца
Имамъ, милички дѣца . . .

—
Дрезгавъ, грубъ е моя гласъ ;
Кой съмъ, какъ се казвамъ азъ ?

Л. Бобевски

Рѣшили върно задацитъ отъ III книжка:

1) Г. К. Вичевъ III ст., Ив. Костовъ II отъ г. Сливенъ.
Бор. Мариновъ III ст., Х. Варгазармянъ III ст. г. София. С.
Ракова III ст. Л. Бѣлчева III ст. г. Казанлъкъ, Г. С. По-
повъ III ст. г. Берковица. Н. С. Паницовъ III ст. г. Варна.
Н. Топкаровъ г. Плъвенъ. Бор. А. Нешковъ III ст. с. Ка-
менецъ Плъвенско. Б. Поповъ IV ст. г. Панагюрище.

Редакторъ: Н. Михалевъ

300 лева на мѣсець всѣки може да спечели, като продава изящни артистични произведения. Пишете на: Pennellyres C-e — Milan (Italie).

Слѣднитѣ списавия ще излизатъ и прѣзъ настоящата 1905 година. Прѣпорѣчваме ги на родителитѣ на вашитѣ малки читатели:

ПРОБУДА мѣсечно общедостѣпно списавие за поука и просвѣта, помагалало за вечер. училища, общеобразоват. курсове, вечеринки и за домашно четене. Год. III. Цѣна 4 лева. Адресъ: Книж. „Наука“ Габрово.

ВЕТЕРИНАРНА СБИРКА год. XIII мѣсечно списавие по ветеринарната медицина и скотовѣдство. Годишна цѣна за България 5 л., за странство 6 л. Адресъ: До Ст. Доневъ, окръж. ветеринарентъ лѣкаръ ст. — София.

БЪЛГАРСКИ ЛОВЕЦЪ год. VII илюстровано списавие за орнитология, естествознание, кивология, ловъ, стрѣлба, риболовство и стопанство на лова. Годишна цѣна за България 3 лева, за странство 4 лева прѣдпл. Адресъ: Хр. Ив. Велевъ. Улица „Кракра“ № 56 — София.

Открива се подписка

на

ВѢСТНИКЪ ЗА ЛИТЕРАТУРА

Въ това издание е събрало всичко що се отнася до литературния свѣтъ; вѣстника слѣди за всичкитѣ явления въ литературата—руска и чуждострана. Съдържа още — критически разбори, подробни беллетристични хроники, статий и кореспонденций по литерат. въпроси, биографич. характеристики, литер. възномиявания, лѣтописъ, рецензии за нови книги и пр. Ще се помѣстватъ и статии по книжнината, въ широката смисълъ на тази дума. Вѣстника излиза при участието на много известни писатели и учени.

Излиза два п.жти въ мѣсеца на 8-мо и 13 то число. Цѣна за България за година 13 л. 35 ст.; за половина година 5 л. 70 ст.

Адресъ: Книжниятъ магазинъ Т-ва М. О. Волфъ, — С.-Петербургъ, Гостиний Дворъ № 18.—Russie

Открива се подписка

за II-ра (1905 г. на

„МАЙКА И ДЪТЕ“

популярно акушерско, медицинско списание.

Одобрено отъ Министер. на Народ. Просвѣщение за училищнитѣ библиотеки съ заповѣдъ № 1690/904 год.

Абонамента е годишенъ и въ прѣдплата: 2 лева за България и 2.50 за странство.

Всичко що се отнася до списанието се праща на адресъ: Д. Куртевъ—Т. Пазарджикъ.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

„Родопски Напрѣдъкъ“

илюстрирано списание за наука, обществени знания и народни умотворения отъ 1 януарий, 1905 год, започва III годишнина. Ще излиза въ двумѣсечни книжки, но съ сжщата голѣмина (3 до 4 коли), програма и форматъ.

Годишенъ абонаментъ 4 л., за чужбина 6.

Абониранieto става и чрѣзъ пощата.

Премия. Прѣвъ 1905 г. абонатитѣ ще получатъ една изящна картина 45 см. на 60 см. голѣмина на хубава гласирана хартия редъ отбрани фотографски снимки на рѣдки живописни изъ Родопотѣ пейзажи, народни сборове, хора, носии, типове и пр. съ обяснителни бѣлѣжки.

Адресъ: Ст. Н. Шишковъ въ г. Стаиимака.

